

Z FESTIVALU KOMORNÍ HUDBY v Českém Krumlově

Celkem jedenáct koncertů v rozmezí deseti dnů mezi 28. 6. a 7. 7. tvořilo náplň letošního **Festivalu komorní hudby Český Krumlov**. Spolu s návštěvníky přitažlivými tematickými prohlídkami zdejší zámecké perly, při kterých na účastníky čekají v jednotlivých prostorech muzikusové v historických kostýmech, potvrdil festival svou už šestnáctiletou pověst stálice mezi regionálními akcemi své kategorie s hodnotným programem, který spíše než na vnější atraktivnost a výboje sází na jistoty. Směrování festivalu k jakémusi střednímu proudu svého oboru je do jisté míry ospravedlnitelné také kvůli nejspíše náhodným příchozím odjinud. Právě oni tvoří nemalou část festivalového publika, pro které je návštěva některého z koncertů příjemným zpestřením dovolenkového pobytu ve městě.

Pověst takové prověřené kvality bohužel v úvodním večeru tentokrát zcela nenaplnil **Talichův komorní orchestr**, který namísto anoncovaného dirigenta Jana Talicha vystoupil pod vedením hráčky prvních houslí **Heleny Jiříkové**. Po slušném výkonu v půvabné a u nás zřídka slychané *Fantazii na téma Thomase Talise* *Ralpa Vaughana* *Williamse* upadla jeho hra v naopak notoricky známé *Serenádě Es dur Josefa Suka* do nevzrušivého průměru, provázeného navíc drobnými nepřesnostmi v souhře a pohříchu i intonačními poklesky. Zato trubka přizvaného sólisty **Miroslava Kejmara** zazářila v koncertantních skladbách *Henryho Purcella* a *Georga Philippa Telemanna* svítivě zářivým tónem, na který budou návštěvníci vzpomínat určitě mnohem déle než na nepřesvědčivé Talichovce.

Patrně nedopatřením dramaturgie měla obě pozvaná smyčcová kvarteta – **M. Nostitz Quartet** a **Wihanovo kvarteto** na programu ob jeden den mj. stejný „*Americký kvartet*“ *Antonína Dvořáka*. Nechtěně tak ale došlo k užitečné konfrontaci podání krásného díla, z něhož vyšli

Hana Kotková
Foto Ladislav Pouzar

jednoznačně vítězně Wihanovci jak hloubkou ponoru do sebemenších detailů skvostu Dvořákovy komorní tvorby, tak celkovým nadhledem, pramenícím z větší hráčské zkušenosti i zažitou „obehraností“ skladby, která má po léta klíčové místo v jejich repertoáru. Překvapením koncertu bylo ovšem zejména oslnivé provedení kvartetních úprav čtyř *Paganiniho Capriccií*, jejichž technickým nárokům propůjčili členové Wihanova kvarteta své interpretační umění doslova bezzbytku. Mnohem mladší Nostitzovci, které přijela do Českého Krumlova až z Ománu osobně povzbudit jejich patronka hraběnka Mathilda Nostitzová (její manžel je italským velvyslancem v tamním sultanátu), v žádném případě však posluchače nezklamali a zvláště jejich provedení sedmého kvartetu „*Concerto da Camera*“ *Bohuslava Martinů* bylo vzorové.

Jako „*Poeta Janu Ventovi*“ byl ohlášen koncert souboru **Harmonia Mozartiana Pragensis**, při kterém se zámecký Maškarní sál rozezněl dobově přiléhavou dechovou harmonií. Samotný Jan Vent, který tady sám kdysi hrál na anglický roh ve schwarzenberské kapele a od jehož smrti loni uplynulo už 200 let, byl prav-

děpodobně mnohem zdátelnějším upravitelům skladeb svých slavnějších vrstevníků (během večera z nich zazněla jeho úprava overtury k *Figarově svatbě*) než autorem. Jeho vlastní, na poslech příjemná *Partita F dur* je stylově svázaná s hudbou vídeňského klasicismu, ale bez osobitější noty. Tu naopak projevila v premiérované novince *Partita Capricciosa* jeden z mála ve festivalovém programu zastoupených současníků *Zdeněk Šesták*. Trivitá skladba s podtitulem „*Hommage a Jan Vent*“ (rodák z Divic u Loun patří shodou okolností stejně jako Šesták do okruhu citolibských skladatelů) je bravurné a vtipně napsanou hříčkou pro dechovou harmonii, potvrzující, že posluchačská přitažlivost zřídla neoklasických inspirací a la Stravinskij ještě zdaleka nevyschla.

Zajímavý program, uvedený sloganem „*Rané baroko v Transylvánii*“, připravila pro festival **Camerata Bratislava** a její umělecký vedoucí, hrající současně na varhanní pozitiv, sbormistr Slovenského filharmonického sboru **Jan Rozehnal**. Osmičlenné smíšené těleso zpěváků, doprovázené třemi instrumentalisty, nás seznámilo s hudbou víceméně neznámých autorů *Lodovica Viadany*, *Joannesa Šim-*

FESTIVALY KONCERTY

bruckého a vyložených anonymů, působících v transylvánském regionu. Znamější část programu reprezentovali *di Lasso*, *Gallus Handl* a *Heinrich Schütz*, zastoupený na závěr svým dvojsborovým žalmovým hitem *Lobe den Herren, meine Seele*. Obdobně tematicky vyprofilovaný a hezký byl prý „*mariánský*“ program pražského souboru **Collegium Marianum** (umělecká vedoucí **Jana Semerádová**) v kostele Nanebevzetí Panny Marie v nedalekém Kájově, kterého jsem se sama nezúčastnila. Barokním mistrům bylo poté zasvěceno také varhanní matiné v českokrumlovském chrámu sv. Víta, během kterého **Aleš Bárta** podstoupil odvážnou, ale nakonec přece jen vítěznou bitvu s tamním nástrojem.

Vrcholem festivalu byly tři koncerty, z nichž poslední dva už tak trochu vybočovaly z rámce toho, pod čím si obvykle představujeme komorní hudbu. Zakladatel a iniciátor českokrumlovské festivalové tradice **Jaroslav Krček** řídil na závěr **Filharmonický orchestr České Budějovice** v *Salve regina* *Domenica Scarlattioho*, *violoncellový koncert Camilla Saint-Saënsa* se suverénním **Jiřím**

Bártou a konečně svoji poslední, *Čtvrtou symfonii* „*O věcech potřebných*“ na anonymní anglický text z 18. století. Stejně jako při její loňské premiéře na Smetanově Litomyšli s Jiřím Bělohávkem a Pražskou komorní harmonií ji oddané přednesla mezzosopranistka **Karla Bytnarová**. Odchovankyně Operního studia Bavorské státní opery v Mnichově by si nepochybně na našich pódiích zasloužila častější příležitosti.

Rovněž osmdesátihlavý **Sbor Morgonovy státní univerzity** v prostorách do posledního místečka nabitého místního chrámu přivodil svou spirituálovou seancí spíše smrš a extatické vytržení než komorní hudbu. V nezvykle širokém dynamickém rejstříku ovšem nechyběly vedle plnozvučného projevu, doprovázeného spontánním tleskáním zpěváků i publika, ani subtilnější, ztišené plochy, v nichž prakticky všichni sólisté i sbor jako celek přesvědčili o svých kvalitách a zprostředkovali přítomným zážitek, na jaký se nezapomíná.

O skutečný svátek komorní hudby se tak letos v Českém Krumlově nejvíce zasloužila houslistka **Hana Kotková**.

Někdejší vítězka soutěže Pražského jara žije už delší dobu v Luganu a doma ji jako solistku slycháme poměrně vzácně. O to více jsme si v první polovině recitálu mohli vychutnat nádherný tón jejich sólových houslí Gagliano v Bachově *Chaconně z Partity d moll*, *Ysayově Sonátě č. 2*, ale také v nejnekonvenčnější skladbě celého festivalu *Widmung*, přestože od smrti jejího autora *Bruna Moderny* uplynuly už téměř čtyři desítky let. V druhé polovině večera měla Hana Kotková spolehlivou oporu v partnerce ze Smetanova tria **Jitce Čechové**. Obě umělkyně ji vyplnily virtuózními „*majstrštyky*“ *Ravela*, *Sarasateho*, *Bazziniho* a *Dvořáka*. Krkolomné, ale intonačně bezchybné oktávy v závěru jeho slavného *Mazurku, op. 49* málem zvedly obecenstvo vyprodaného Maškarního sálu ze židli. Spokojenost byla patrná i na tváři skladatelova právnicka a čestného prezidenta festivalu Josefa Suka a rovněž přítomné vedení generálního partnera festivalu *Duhové energie ČEZ* se tak mohlo na místě přesvědčit, že tato investice „*do kultury*“ nebyla zbytečnou.

MAGDALENA ŽIVNÁ